



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 77/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Jánom Vajdom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 53/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 53/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom, a to na strane odporcu, proti ktorému uplatňuje navrhovateľ zaplatenie dlžnej sumy vyúčtovanej za neoprávnený odber elektrickej energie preukázaný v trestnom konaní, v rámci ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Prezentujúc chronologický prehľad procesných úkonov konania sťažovateľ namieta, že predmetné súdne konanie je poznačené neúmernými prieťahmi, ktorými došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ uvádza, že predlžovanie namietaného konania zaviniť aj navrhovateľ, ktorý sa podľa vyjadrenia sťažovateľa nezúčastnil na žiadnom z doterajších pojednávaní a nerešpektoval výzvu konajúceho súdu predložiť pre účely vedeného konania relevantné listinné podklady.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd pri vedení konania nerešpektuje ustanovenia § 100 ods. 1 a § 118 ods. 2 a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktoré garantujú postup súdu zaručujúci rýchlu a účinnú ochranu práv účastníkov konania.

Sťažovateľ argumentuje: „*Samotná skutočnosť, že konanie v tejto veci trvá viac ako 36 mesiacov je dôkazom porušenie môjho ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.*“

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 53/2011, prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľa bez

zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z obsahu súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že posudzované konanie sa začalo podaním návrhu 28. júla 2011.

Po podrobnom preskúmaní súdneho spisu ústavný súd zistil, že posudzované konanie vykazuje isté nedostatky, ktoré narušili plynulosť konania. Ide v prvom rade o zrušenie prvostupňového rozsudku z 19. novembra 2012 odvolacím súdom a vrátenie veci okresnému súdu na nové konanie, čo svedčí o neefektívnom postupe okresného súdu vo veci sťažovateľa. Ďalším negatívnym momentom v postupe okresného súdu bola doba nečinnosti okresného súdu predstavujúca neprimeraný, polročný časový odstup medzi realizovanými pojednávaniami (pojednanie vykonané 7. marca 2014 a nasledujúce pojednanie vykonané 3. októbra 2014), ktorý bol vyvolaný opakovanou zmenou určeného termínu, a to aj na základe žiadosti navrhovateľa o odročenie určeného termínu pojednávania. Tu však treba povedať, že okresný súd ďalšie sťažovanie postupu v konaní zo strany navrhovateľa nepripustil a jeho ďalšej žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel. Rovnako pružne okresný súd zakročil voči obdobnému negatívnemu momentu sťažovaniu postupu konania, keď využil možnosť poriadkového opatrenia a uložil svedkovi nerešpektujúcemu predvolanie na pojednanie poriadkovú pokutu.

Na druhej strane však treba povedať, že ústavným súdom boli zistené aj okolnosti signalizujúce pasivitu sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania, ktorá sa premietla do zbytočného predĺženia posudzovaného konania a ako taká je pripísateľná na vrub samotnému sťažovateľovi. Tu ma ústavný súd na mysli viaceré prípady odročenia určených

termínov pojednávania na základe žiadostí samotného sťažovateľa (odročenie pojednávanií určených na 16. december 2011, 30. marec 2012 a 19. december 2014).

V neposlednom rade treba poukázať aj na skutočnosť, že z celkovej doby konania sa vec sťažovateľa nachádzala po dobu až ôsmich mesiacov v odvolacom štádiu na nadriadenom súde.

Ústavný súd zo spisového materiálu okresného súdu zároveň zistil, že vec sťažovateľa bola na pojednávanií vykonanom 29. januára 2015 ukončená prijatím rozsudku, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na úhradu istiny a príslušenstva.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu nevyhovie (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vychádzajúc zo zistených skutočností, reflektujúc na označenú judikatúru ústavného súdu, kvalifikuje ústavný súd zistené negatívne momenty postupu okresného súdu ako ojedinelý prieťah, ktorý v spojení s ďalšími relevantnými okolnosťami posudzovanej veci (keď sa konajúcemu súdu podarilo prijať meritórne rozhodnutie v celkovej dobe konania predstavujúcej 3 a pol roka, z ktorého obdobia sa vec sťažovateľa nachádzala osem mesiacov na odvolacom súde, a v priebehu konania o sťažnosti odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľa vydaným rozsudkom) nevykazuje takú intenzitu, že by komplexný postup všeobecného súdu signalizoval také významné prieťahy, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2015